

MemoriiJurnale

Barbu Ollănescu-Orendi s-a născut în 1934, într-o familie din înalta societate bucureșteană, cu rădăcini în vechi familii boierești din Țara Românească și Moldova, care au dat țării avocați, ofițeri superiori, profesori universitari și oameni politici. A urmat cursurile Liceului Francez din București, iar apoi, din cauza desființării acestei instituții de învățământ, pe cele ale Școlii Elementare „Iancului“ și ale Liceului Clasic Mixt. În 1959 a absolvit Institutul Politehnic din București. În adolescență și în tinerețe a practicat echitația, iahtingul și scrima. Din 1952, a făcut parte din lotul național de scrimă, categoria juniori, iar apoi din lotul național mare, reprezentând România la diverse competiții internaționale.

În 1960 a fost arestat, odată cu părinții săi și alți membri ai familiei, pentru vina de a-l fi ascuns timp de doisprezece ani pe unchiul său René-Radu Policrat, căutat cu înverșunare de autorități. A fost condamnat la trei ani de detenție, pe care i-a executat în arestul de la Uranus, la închisoarea Jilava și în colonia de muncă Periprava. După eliberarea din închisoare, a lucrat ca inginer în diverse întreprinderi bucureștene, iar în 1977 a emigrat împreună cu toată familia sa în Germania. S-a stabilit la Geretsried și a început o carieră de om de afaceri, ajungând un nume foarte bine cunoscut în domeniul mașinilor de imprimat pe materiale textile. A continuat să întrețină legături cu membrii familiei sale rămași în România, interesându-se neîncetat, mai ales după 1990, de evoluția evenimentelor politice și sociale din țară.

În 2013, pentru a nu se pierde amănunte despre România de altădată, despre educația și stilul de viață al vechii elite românești, a încheiat redactarea amintirilor sale, pe care le-a scris la îndemnul celor apropiați, printre care soția sa, Renate, și nepoata sa, Oana Pellea, care i-au fost și cele dintâi cititoare.

BARBU OLLĂNESCU-ORENDI

AȘA A FOST SĂ FIE

Amintiri din anii mei buni și răi

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cătălin Strat
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Artprint

© HUMANITAS, 2014

ISBN 978-973-50-4219-6
Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

La început

Pe cei care vor avea răbdarea să parcurgă rândurile acestei cărți vreau să-i avertizez că nu sunt nici istoric, nici scriitor. Nu a existat nici o pregătire, nici un plan, mi-am așternut amintirile pe hârtie așa cum au venit după o jumătate de secol în care le-am lăsat să doarmă, străduindu-mă să nu-mi amintesc nimic și în orice caz să păstrez numai pentru mine cele întâmplare, cele povestite, cele văzute și cele auzite. Singura persoană căreia i le-am împărtășit, cât timp a trăit, a fost mama. Se poate întâmpla ca memoria să nu mă mai fi slujit cu deplină credință, să fi încurcat unele personaje, unele fapte sau datele la care s-or fi petrecut, dar aceasta nu înseamnă că miezul povestirii nu este adevărat.

Din cauza nenumăratelor schimbări de domiciliu, uneori fiind siliți să ne părăsim casa, din cauza nenumăratelor arestări de care au avut parte membrii familiei mele, multe obiecte, cărți și amintiri s-au pierdut pe drum. De frica perchezițiilor, multe fotografii, acte și documente compromițătoare au fost rupte sau puse la repezeală pe foc, decorațiile au fost aruncate, diplomele au fost făcute să dispară. Și astăzi, de câte ori descopăr câte o hârtie, câte un act, care nu știu prin ce minune a scăpat de distrugere, dau cu uimire de lucruri îngropate cu bună știință și de multă vreme.

Sunt multe întâmplări de care m-am rupt de mult, iar readucerea lor în prezent îmi face și nu îmi face bine. Adevărat este însă că,

pentru ceilalți, ar fi păcat ca unele să se piardă și ar fi și mai mare păcat să nu fie știute deloc.

De copilărie, după cum se va vedea, m-am bucurat din plin, iar de tinerețe, așa frântă cum a fost la un moment dat, m-am bucurat cât s-a putut. Cei trei ani cuprinși între paranteze, ca să-i numim așa, nimic nu a putut și nimic nu-i mai poate șterge. Ei mi-au schimbat viața. Am iubit sportul și viața sportivă, dar nu am avut parte de toate satisfacțiile pe care mi le-ar fi putut aduce. Hiatusul dintre anii de facultate și cei de activitate profesională a creat probleme mari, care nu s-au rezolvat ușor. Nici ruperea de rădăcini, pentru a supra-viețui și pentru a le asigura celor de lângă mine o viață normală, nu a fost ușoară. Toate sunt acum doar trecut și cred că este din ce în ce mai bine să las trecutul acolo unde este.

Am mai spus-o și în alte împrejurări, acasă nu ești decât acolo unde îți sunt strămoșii și unde te-ai născut, iar impresiile pe care le avem, acolo unde ne duce soarta, că ne simțim acasă printre străini, sunt numai ifose de fațadă. În sufletul nostru, nici noi nu credem în ele.

În privința uitării, nu sunt dintre cei „programați“ să uite, iar să ierte, nici atât. Accept să caut și să primesc explicații, să trec peste unele lucruri, dar nu pot să uit. Nici binele, nici răul.

Cu toate încercările mele de a înțelege, am rămas cu o idiosincrazie față de tot ce este ostentativ „roșu“, tot ce este de stânga, tot ce amintește de judecata și acțiunile celor care, după 1944, au făcut legea în România. Lipsa de educație, proasta-creștere, incultura, reaua-credință, relele intenții, judecata strâmbă mă îndurerează. Nu le suport și spun deschis că nu le suport.

Așa a fost să fie. Acesta am fost și acesta sunt. Cu multe rele și poate și cu ceva bun. Timp pentru o schimbare, bogdaprosti, nu mai este!

*4 aprilie 1944,
ultima zi a unei copilării fără griji*

Nu mă întrebați pentru cine povestesc. Nu știu nici de ce o fac. Poate că din cauză că nu a făcut-o mama – care ar fi avut mult mai multe de istorisit –, poate că din cauză că ideea a venit de la unii dintre cei ce-mi sunt apropiați, rude și prieteni, sau din cauză că, încet-încet, am început să mă plictisesc, iar acum caut să-mi fac de lucru. În orice caz, iată, scriu!

4 aprilie 1944, ora unu după-amiaza. Grete (Grete Reimer), guvernanta mea, mă așteaptă în fața școlii: Maison des Français din Piața Lahovari. O zi frumoasă de primăvară, soare. Pornim, pe jos, spre hotelul Paris – pe Strada Academiei –, de unde trebuie să-i luăm pe Sandu și pe Tana Hesselmann, copiii unor prieteni de-ai părinților mei și prietenii mei de joacă – refugiați din Cernăuți –, care sunt invitați să ia prânzul la noi.

Lume multă pe străzi, fiecare își vede de treaba lui, forfotă mare, mașini, trăsuri, cupeuri, militari în uniforme românești sau nemțești, toți grăbiți. Tramvaie pline, autobuze pline, aceeași atmosferă, același decor cu care mă obișnuisem mergând zi de zi spre școală și înapoi spre casă.

Ajungem la hotel și brusc sună sirena. Alarmă! Eram obișnuiți, i se zicea exercițiu. Dintr-odată, zgomot mare de motoare. Lumea din hotel a ieșit în stradă. Am ieșit și noi, eu, Grete, Sandu și Tana. Chiar pe deasupra noastră, printre razele soarelui, am văzut plutind în aer o mulțime de bombardiere mari, grele.

Nimeni nu pricepea ce se întâmplă. Am avut atunci parte de prima lecție de viață și de credință: în fața bisericii „Dintr-o zi“, vizavi de hotel, în piațeta plină de lume, am auzit „Du-i, Doamne, la Ploiești!“ Iar cei care se rugau lui Dumnezeu și se închinau erau convinși că Dumnezeul lor îi va asculta și va îndrepta avioanele și bombele către alte ținte, cu oameni având și ei credință în Dumnezeul lor! Văzând avioanele chiar deasupra noastră, ne-am cam speriat și am intrat repede înapoi în hotel.

În depărtare se auzeau bombele căzând. Deodată, și în apropiere, s-a produs o explozie puternică. Am aflat pe urmă că o bombă căzuse chiar pe Palatul Telefoanelor de pe Calea Victoriei, la nici o sută de metri de hotel. Zguduială mare! Ne-am speriat și mai mult de zgomotul făcut de luminatorul din holul hotelului, dar am avut noroc, fiindcă acesta nu s-a spart.

Într-un târziu, după ce bombardamentul s-a terminat, ținut de mână de Grete, am pornit-o, în pas alergător, pe Calea Victoriei în jos, către casă, pe strada Apolodor, unde locuiam pe atunci. Străzile erau pline de civili și soldați, alergând însă grăbiți și dezordonați printre mașini, trăsuri și cupeuri.

Pe podul de pe Dâmbovița de la capătul Căii Victoriei, de lângă stația de benzină din fața TIR-ului (bazinul de înot de lângă clădirea Operetei, aflat pe atunci pe colț cu cheiul Dâmboviței), ce să vezi, erau mama, în blana ei de astrahan, murdară toată, și tata, numai în costum. Îmbrățișări, lacrimi

de bucurie. Am plecat repede acasă. Se înțelege că am uitat cu toții de invitația la masă.

Mama fusese prinsă de bombardament la Gara de Nord, unde o condusesse pe Florence – născută Marincu –, a doua soție a lui René (fratele mamei). Florence tocmai se urcase în trenul cu care trebuia să plece la Iași, ca să-l viziteze pe René pe front. Tata nu apucase să plece la tribunal.

Cum a reușit mama, în plin bombardament, să o coboare pe Florence din tren, s-o scoată din gară, să ajungă de la gară acasă, iar apoi de acasă să vină împreună cu tata la podul de pe Dâmbovița, lângă biserica Sf. Spiridon cel Vechi, n-a reușit să-și amintească niciodată.

Părinții mei erau amândoi avocați. Activi, fără a fi oameni bogați, aveau o viață îndestulată, neducând grija zilei de mâine. Eu, copil fiind, nu am simțit niciodată că ne-ar lipsi ceva.

Însă, odată cu acest 4 aprilie '44, un capitol din viața mea și, de fapt, din a întregii mele familii a luat sfârșit. A dispărut tot ce alcătua viața liniștită a unei familii alături de toate neamurile ei: plimbările cu trăsura, vizitele primite de părinții mei, balurile mascate date pentru mine, cu *tapeur* (pianist), în persoana domnului Vianu, care venea la noi în casă și exersa cu mama la pian, un om de statură mai degrabă mijlocie, slab, întotdeauna corect îmbrăcat, dar modest, tratat de ai mei ca un invitat de-al casei. Nu l-am văzut niciodată purtând steaua galbenă. (Am aflat, după niște ani, că era fratele celui care mai târziu avea să devină marele Tudor Vianu, trecut ca mulți alți intelectuali, din diverse motive, de partea comuniștilor și recompensat pentru susținerea guvernului Groza și pentru intrarea în partidul comunist cu un post de ambasador al Republicii Populare Române în Iugoslavia.)

De altfel, atât cât îmi pot aduce aminte, nici pe Serge, unchiul meu, soțul Suzannei, nici pe prietenii sau pe colegii

mei de școală evrei nu i-am văzut să fi purtat vreodată vreo stea galbenă.

Să ne întoarcem însă la casa noastră, la viața noastră, cu pianist adus la primiri ca să creeze atmosferă, cu guvernanta, cu bucătăreasă, cu fată în casă, cu fecior, cu voiaj la Paris, cu drumuri la Tântava, la via unchiului tatei, nenea Nicu Săveanu, și a soției acestuia Marioara, născută Arion, cu primiri în casa lor și a familiei Boian – colonelul Niculae Boian, căsătorit cu Rica, o vară de-a tatei, fiica lui nenea Nicu și a Marioarei Săveanu, fost atașat militar la Paris, fost șef al Biroului K-2 în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. De la geamul biroului lui nenea Nicu Săveanu, aflat la parter – unde și locuia și unde aveam eu voie să stau – puteam vedea splendidele uniforme ale ofițerilor invitați la petrecerile Boienilor, care locuiau la etaj.

Colonelul Boian... ce prezență, ce prestață, ce eleganță, ce uniformă croită pentru chipul său și ce chip pentru uniformă pe care o purta! Unde intra colonelul Nicu Boian se simțea că intră o personalitate. Superb, în apariție și mișcare. Prieten cu Manfred von Killinger, ministrul Germaniei la București. Auzind că începusem lecțiile de călărie, nenea Nicu Boian mi-a făcut cadou cravașa care avea un inel de argint pe care era gravat numele său.

Voiajul la Paris l-am făcut când eu aveam aproape cinci ani. Revăd și acum perfect scena plecării cu mașina, dimineața, din București. Stăteam atunci la Șosea, pe strada Popa Savu. Tata, mama și René, pe drum, în prima noapte, petrecută încă în țară, cred că la Oradea... Pășania cu radiatorul spart într-un sat aflat chiar înainte de graniță, mama și cu mine luați de o familie de englezi care ne urmau și duși până la Szolnok, unde, pe terasa unui hotel, în fața podului de piatră de peste Tisa, așteptam cu nerăbdare să apară tata și René cu mașina. Mi-aduc aminte de hanul (*Gasthaus*) de la Melk, de fațada cu balcoane de lemn cenușiu, de casa mare în trei

laturi (în potcoavă) cu mai multe etaje, de sufrageria cu mese groase de lemn. Mi-aduc aminte și de poștașul sosit dimineața, purtând un costum tipic, cu pălărie verde cu pană, pantaloni scurți de piele cu bretele, ciorapi groși de lână până sub genunchi și pantofi groși, și care a sunat din corn anunțându-i pe cei din personalul *Gasthaus*-ului că e gata să le împartă scrisorile. Revăd barca făcută dintr-un buștean scobit cu care – spre disperarea alor mei – René m-a plimbat pe Dunăre, mi-aduc aminte de autostrada din Germania și de intrarea în Nürnberg, mi-aduc aminte și de hotelul Cambon, de pe rue Cambon de la Paris, de magazinul Lafayette, de unde mama mi-a cumpărat o șapcă, una care mie nu mi-a plăcut și pe care, hotărât să nu o port, o dădeam jos calm, fără a scoate o vorbă, de fiecare dată când îmi era așezată la loc, totul spre amuzamentul vânzătoarelor. Mi-aduc aminte de cearta pe care o primea René de fiecare dată când eu, după ce mă plimbam dimineața cu el și îmi oferea mai multe ecleruri cu ciocolată – prăjituri pe care le mănânc și astăzi cu mare plăcere –, nu mai puteam înghiți nimic la prânz. Mi-aduc aminte și de nopțile dormite la Rica și Nicu Boian, pe atunci atașat militar la Paris, cuibărit între ei, în serile în care ai mei mergeau la spectacole. Mi-aduc aminte cum mă jucam în Jardin des Tuileries, grădini care erau aproape de hotelul în care locuiam. Ca mulți alți copii, așezat pe marginea bazinului, care avea în mijloc un havuz, dirijam cu un băț o bărcuță cu pânze. De asemenea, îmi aduc aminte de plimbările cu o trăsurică la care stăpânii înhămaseră ori două capre, ori doi cai foarte mici. Nu uit, nici n-ar fi cu putință, de Guignol, eroul spectacolelor în aer liber cu marionete, la care puteam să rămân ore în șir, cu totul captivat de întâmplările de pe scenă. În preajma mea, supraveghindu-mă atent, se aflau mama, Rica sau vreo guvernantă.

Mi-aduc aminte de drumul de întoarcere spre țară și de mirarea grănicerilor care ne întrebau unde mergem și de ce

mergem, pentru că după noi și după mașina lui Guță Tătărescu, care ne urma, se închideau granițele. Era în iunie 1939. La granița cu Germania, vorbind eu perfect nemțește cu grănicerii, am scăpat de orice control vamal. Mi-aduc aminte de pana de cauciuc pe care am făcut-o în plină noapte, la frontiera Ungariei cu România, când era cât pe ce să fim împușcați de grănicerii unguri din cauză că René, care era la volan, a ieșit de pe șosea, luând-o de-a dreptul pe câmp.

Pe scurt, la 4 aprilie 1944, s-a isprăvit copilăria mea lipsită de probleme, și pentru mine, și pentru ai mei încheindu-se un capitol din viață.

Educație severă: balet, germană și școală în franceză

S-o luăm totuși cu începutul: m-am născut pe 9 octombrie 1934, în București, într-o familie *aisée*, cum spune francezul, „avută“, cum spune românul, nu bogată, dar fără grija zilei de mâine. Părinții mei câștigau destul, iar banii nu au fost niciodată o problemă. De mine, la început, se ocupau tetele, iar apoi guvernantele. Părinții supravegheau persoanele care aveau grijă de mine, însă fără a se amesteca în treburile lor. Diminutivele, alintările, legănările nu au făcut parte din obiceiurile casei, dragoste – care însă este cu totul altceva – a fost din plin, din partea tuturor. Educația era severă, atât cea primită de la tete sau de la guvernante, cât și cea de la mama și de la tatăl meu.

La trei ani, deja, trebuia să mănânc singur, fără ajutorul nimănu. Copil fiind, aveam lumea mea. Desigur, eram acceptat și printre cei mari, dar nu îmi erau acceptate copilăriile. Trebuia să stau la locul meu și să mă comport ca un adult, să mă joc fără să fie nevoie ca cineva să se ocupe de mine în

mod special, fără să deranjez, să obosesc sau să-i plictisesc pe ceilalți.

Să-mi trec mâna prin păr, după ce fusesem pieptănat dimineața, să mă șterg pe față cu mâna, să arăt cu mâna că mă doare ceva, capul sau burta, să-mi însoțesc vorbele cu gesturi, nimic din toate acestea nu îmi era permis. Trebuia să fiu atent la orice mișcare tocmai la vârsta la care mai tuturor copiilor li se acceptă aproape totul. „Ei, ce vrei, este doar un copil“ e un semn de îngăduință de care eu nu am avut niciodată parte. În pofida acestor constrângeri și exigențe – care însă cred că mai târziu mi-au fost de folos –, am avut o copilărie de care mi-aduc aminte cu plăcere. În zilele de acum, dar numai și numai de acum, educația pe care am primit-o eu, comparată cu educația copiilor de astăzi și chiar cu educația celor care au crescut odată cu mine, îmi pare că vine dintr-o altă lume și că e potrivită pentru o altă lume, dacă nu cumva vine de pe o altă planetă și e destinată copiilor de pe altă planetă. În orice caz, e o educație pentru o lume care nu mai există! Încă de copil a trebuit să învăț cum să stau pe scaun, drept, fără a mă rezema de speteaza acestuia, fără a mă tolăni, fără a mă sprijini sau lungi pe masă, dacă eram lângă o masă, fără a mă întinde în public, și în nici un caz fără a sta sau a mă târi din când în când pe jos. Bătăitul, mișcărilor necontrolate și repetate mi-erău imediat reprimate.

Pe vremea mea nu se cuvenea să mergi mai repede decât un șchiop, să vezi mai bine decât un chior ori să faci remarci la adresa unui bălbăit. Nici un defect fizic nu trebuia văzut sau criticat...

Bunica din partea mamei, *mémé*, cum îi spuneam, școlită la Viena, într-un internat de maici, pe la sfârșitul veacului al XIX-lea, avea în permanență o grijă: *Que dit le monde?* „Ce zice lumea?“ era deviza ei permanentă și ea însăși dădea dovadă de o admirabilă *reprise de soi* în tot ceea ce făcea. Cu

Cuprins

<i>La început</i>	5
4 aprilie 1944, ultima zi a unei copilării fără griji	7
Educație severă: balet, germană și școală în franțuzește	12
În casa Săvenilor	19
Destrămarea unei familii	23
Cu tata, la Cernăuți	25
Tache Policrat, bunicul dinspre mamă	27
Tata, un Ollănescu	29
Din nou despre educația mea severă: fără radio și ziare, dar, pe ascuns, cu <i>Aventurile submarinului Dox</i>	32
În refugiu la Posada	34
„ <i>Na Berlin</i> “ prin Valea Râșnoavei	39
Vilele de la Izvorul Rece	42
Echitație în vremuri complet nebune	50
Clubul de scrimă	53
Prima întâlnire cu Securitatea	55
„Să știi că ești ilicită cu toți copiiiăștia după dumneata!“	59
Sport de performanță... ca să nu bat la ochi	61
Vacanțele la schi și excursiile cu „Grupul Alpin“	63
Viața unui fugar	65
Școala politică am făcut-o acasă	67
Și eu, și René, la un pas de a părăsi România	70
Proaspăt absolvent de Politehnică	73
Arestarea	76
La Uranus, în anchetă	79

Viața unui deținut aflat în anchetă	82
<i>Grafinia</i> Benckendorff	87
Simțuri speciale dezvoltate numai în arest	93
Procesul și o întâlnire aproape neverosimilă cu Gheorghe Enoiu	96
Cu „mașina de pâine“, spre Jilava	104
Jilava	106
Incredibila poveste a lui Serghei Glavce	112
Plecarea la Salcia sau „șansa de a mă reeduca prin muncă“	119
Falșii eroi și poveștile lor incomplete	123
Prieteni vechi și noi la Salcia	130
„Crimi“, cura de ceapă verde și o lună petrecută în burta unui bac	133
Normele de lucru și „anomalia pământului“	137
„Electrician“ la Grindu, în Deltă	140
La Periprava, cu o trecere prin Sfiștofca	144
Noi și ei. Deținuții și gardienii	148
„Avansat“ ca șef de depozit	151
„Ia-ți bagajele și ieși în față!“	155
„Vino să-l vezi, e același, nu s-a schimbat deloc!“	156
Nu eram lepros pentru toată lumea...	158
Întâlnirea cu fata din vis	160
Revelionul 1964	162
Strada, livingul familiei Ollănescu	164
O vacanță la mare, în baston	165
„De ce au oamenii numai picioare?“	168
Pe muchie de cuțit. Cutremurul din 1940 și rebeliunea legionară	172
„Uite un câine care seamănă cu al nostru!“	174
Cu „tovarășa“ Lina Ciobanu pe urmele mele	176
Un glasvand între două familii care gătesc în aceeași bucătărie	180
„Până nu moare mama, nu o să plecați!“	181
Emigrat în „interes de serviciu“	185
Povestea amară a unor scaune de patrimoniu	186
O plecare din țară cu emoții cumplite	189

La Geretsried, în noua noastră patrie	191
Lecții de viață după o întoarcere neprevăzută în România . . .	193
Un partener de afaceri care circula pe sens interzis	197
Prin „colonelul Dorobanțu“, am ajuns să fac afaceri mai bune în... Bulgaria!	200
Rude și prieteni în vizită la noi	203
Anii cei buni: anii '80	205
Anii mai puțin buni: 1990–1995	207
Un politician anacronic: René-Radu Policrat	208
„O să treacă și asta, cum au trecut toate...“	213
A pierde cu capul sus nu este o rușine	216
„Ultimul descendent al Paleologilor din Bizanț“	218
Tata. Un portret	220
Mama. O poveste despre tenacitate	222
Bucureștiul meu	225
Cele două sute de pisici ale doamnei Assan	232
Olănești și Ollănești	234
Ctitoriile Olăneștilor	241
Familia Săveanu	243
Familia Policrat	246
Lumea mea	251
<i>Mic dicționar biografic</i>	255